

INTRAREA DOMNULUI ÎN IERUSALIM

- Litera omoară, iar duhul dă viață -

Astăzi prăznuim unul dintre cele mai mari evenimente din viața pământească a Domnului nostru Iisus Hristos: intrarea Lui sărbătorească în Ierusalim. În zilele acelea, cetatea era plină cu oameni veniți de pretutindeni la marea sărbătoare a Paștilor. Ea răsună de zvonurile privitoare la Marele Proroc și Făcător de minuni din Nazaret, Ce tocmai săvârșise cea mai mare dintre nenumăratele Sale minuni – învierea lui Lazăr, care zăcuse patru zile în mormânt, și aștepta sosirea Lui, și se pregătea să îl întâmpine sărbătorește. Hristos Se ferise întotdeauna de cinstiri, poruncindu-le diavolilor pe care îi scotea să nu dea de știre că El este Fiul lui Dumnezeu, iar celor vindecați să nu povestească despre minunea vindecării lor. Acum însă venise vremea, să descopere oamenilor vrednicia Sa de Mesia, și intrarea în Ierusalim avea drept scop tocmai lucrul acesta: să vestească tuturor că a venit Mesia. Totuși, El n-a venit ca să Se facă împărat pământesc ori să așeze poporul evreu mai presus de toate celelalte popoare, deși tocmai aceasta era așteptarea iudeilor, împărăția lui Hristos nu este din această lume, iar slava Lui nu putea să aibă nimic în comun cu strălucirea de paradă a împărățiilor pământești. Iisus Hristos Se arată în Ierusalim cu o înfățișare sărăcăcioasă și smerită: fără cai și care mărețe, fără nici o strălucire exterioară. Știm că

orice slavă pământească este temporară și se risipește ca fumul. Este, totuși, o altă slavă, nemăsurat mai înaltă: slava vitejeștii smerenii, a blândei, a virtuții – fiindcă aceste mari calități duhovnicești sunt nemăsurat mai înalte decât toate atributele exterioare ale puterii și stăpânirii. Împărăția lui Hristos nu este din această lume și slava Lui trebuia să fie

de alt fel – mai presus de lume, dumnezeiască. Și El a dobândit această slavă prin smerita Sa intrare în Ierusalim. Ședea pe asin ținându-și capul nu ridicat cu semeție, ci adânc plecat, și înrourând sfinții Săi obraji cu râuri de lacrimi. El S-a descoperit poporului israelit ca Mesia smerit și pătimitor, liniștit și blând, Care „trestia frântă nu o va zdrobi și feștila ce fumegă nu o va stingea” (Isaia 42, 3). Pentru ce plângea? Aflăm din propriile Lui cuvinte: „Ierusalime, Ierusalime! Dacă ai fi cunoscut și tu în ziua aceasta cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi” (Luca 19, 41-42). „O, dacă ai fi priceput că Eu sunt Mesia, Care a venit să te mântuiască, că Eu sunt împăratul tău – nu pământesc, ci ceresc!”. Domnul știa ce va trebui să îndure poporul, care avea → →

să se lepede de El. Știa că vor veni oștile romane și vor împresura Ierusalimul, că îl vor supune grozăviilor de nedescris ale asediului, că cetatea va fi nimicită, încât nu va mai rămâne din el piatră peste piatră, și că templul va suferi aceeași soartă. O, dacă Ierusalimul ar fi știut că slujește mântuirii lui! Se întâmplă ca omul să meargă pe o cale greșită, iar milostivirea lui Dumnezeu să îl oprească printr-un cutremur adus de nenorocire sau boală, prin care îi spune: Dacă ai fi cunoscut și tu în ziua aceasta cele ce sunt spre pacea ta! Cu fiecare dintre noi se întâmplă că Domnul stă la ușa inimii noastre și bate încetișor, așteptând să l se deschidă și să l se dea drumul înăuntru; bate ca un sărac la ușa noastră. Așadar, poporul sălta ținând în mâini ramuri de finic, strigând: „Osana întru cei de sus! Bine este cuvântat Cel Ce vine întru numele Domnului!”, așternându-și hainele sub copitele asinului. Copii strigau, înălțând laudă lui Dumnezeu. Este limpede că fiecare, văzând cele ce se petreceau, trebuia să-și amintească de spusele prorocului Zaharia: „Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci iată, împăratul tău vine la tine drept și biruitor, smerit și călare pe asin, pe fiul celei de sub jug” (Zaharia 9, 9). Și totuși, cărturarii, fariseii și arhierii, care știau această prorocie, sufereau și cărteau, iar în cele din urmă, nemaiputând răbda, l-au zis Domnului: „Ceartă-i, Tu nu auzi ce zic?”. Iisus le-a răspuns: „Au niciodată n-ați citit că din gura pruncilor și a celor ce sug ți-ai pregătit laudă? Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga (Matei 21, 16; Luca 19, 39-40). De ce-L urau pe Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos? De ce L-au răstignit? Fiindcă îl socoteau călcător al legii lui Moise, sau, mai bine zis, al literei legii. Legea lui Moise era pentru ei adevărul indiscutabil, absolut și sfânt, însă pur exterior, fiindcă erau străini de duhul ei, închinându-se literei, și oricine încălca litera era în ochii lor cel mai mare nelegiuit. Ei erau nemulțumiți de faptul că Domnul Iisus Hristos vindeca bolnavi în zi de sâmbătă. Ce întunecare a inimii omenești! În loc să-L proslăvească plini de cutremur pe Dumnezeu, Care face asemenea minuni, ei se umpleau de răutate cruntă! Ei nu înțelegeau că Domnul n-a venit ca să o strice, ci ca s-o împlinească, adică să o desăvârșească, nu înțelegeau că El este Domnul sâmbetei. Ei nu înțelegeau că învățătura Lui nu numai că nu calcă legea lui Moise, ci o înalță nemăsurat. Nu i-a mișcat nici minunea cu totul neobișnuită a învierii lui Lazăr cel mort de patru zile. Despre ei a prezis marele proroc Isaia: „S-a îngroșat inima poporului acestuia, și cu urechile sale greu au auzit și ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să audă și cu inima să înțeleagă, și să se întoarcă, și să-i vindec pe ei” (Isaia 6, 10). Asupra lor s-au împlinit cuvintele apostolului Pavel: „Litera ucide, iar duhul face viu” (2 Corinteni 3, 6). Vrăjmașii lui Hristos au pierit, fiindcă au fost slujitori ai literei care ucide, în timp ce pe noi ne-a învrednicit să fim slujitori ai Legământului celui Nou, nu ai literei, ci ai Duhului. Să stăm cu frică, să luăm aminte la această chemare.

Suferința este dovada iubirii lui Hristos

Boala și moartea sunt consecințele firești ale păcatului și nu au deloc un caracter de pedeapsă, așa cum li se atribuie. Dimpotrivă, au un caracter pedagogic, iar acesta este legat de aspectul educativ al bolii și al morții, care are ca singur scop mântuirea omului, adică revenirea la starea dintru început, revenirea pe drumul ce duce la câștigarea asemănării cu Dumnezeu și la îndumnezeire. Dumnezeu avertizează pe om că moartea este consecința firească a neascultării, iar nu o pedeapsă, așa cum, cu aceeași pedagogie, un tată își atenționează copilul că focul arde iar electricitatea ucide. Omul, în grădina raiului, se bucura de plinătatea libertății, fiind destinat îndumnezeirii. Despărțirea de Dumnezeu este moarte, despărțirea de lumină este întuneric, dar nu lumina aduce asupra noastră pedeapsa orbirii. Există, însă, pedepse aduse asupra noastră de Dumnezeu sau, mai degrabă, rele făcute nouă de către diavol și îngăduite de Dumnezeu. Dar aceste pedepse sunt ceea ce numim pedepse pedagogice. Ele au drept scop îndreptarea noastră în această viață, sau cel puțin îndreptarea altora care vor vrea să învețe din exemplul nostru și să se îndrepte pe ei înșiși. Există, de asemenea, pedepse care nu au scopul de a îndrepta pe nimeni, ci pur și simplu pun capăt răului, punând capăt celui ce-l propagă, astfel ca pământul, să fie salvat de la stricăciunea perpetuă și de la distrugerea totală, așa cum s-a întâmplat cu potopul din vremea lui Noe și distrugerea Sodomei. Dacă privim iadul ca o pedeapsă de la Dumnezeu, atunci trebuie să admitem că El este Dumnezeu răzbunător. Iadul nu este o pedeapsă de la Dumnezeu, ci o autocondamnare. O persoană bolnavă care a cunoscut spaima de moarte știe că niciodată viața nu i s-a părut mai prețioasă decât atunci când îi era amenințată de moarte. Trăim într-o asemenea teroare a morții fiindcă dorința noastră instinctivă este să trăim și să continuăm să trăim, iar moartea înseamnă sfârșitul brutal a tot ceea ce ne este familiar. Avem sentimentul că la venirea ei vom fi cufundați în ceva complet diferit. Morala creștină îndeamnă credincioșii să poarte grijă de sănătatea lor, folosind mijloacele științei medicale. Omul este dator să aibă grijă de sănătatea sa zdruncinată și să și-o restabilească. Este considerată virtute expunerea cuiva la primejdii de moarte pentru a salva viața aproapelui său, a promova binele societății, fără a căuta cu orice preț moartea.

„Sacrificiul de sine” pentru viață, nu este identic cu sinuciderea - „fuga de viață”. Legătura launtrică dintre păcat, boală și moarte este un repetare al Sfintei Scripturi. Hristos își adresează chemarea omului conștiente de propria slăbiciune, vulnerabilitate și mortalitate. Domnul nu a venit pentru cei sănătoși, ci a venit să îi cheme pe cei păcătoși (Matei 9, 12-13; Marcu 2, 17; Luca 5, 32). Semnele morții care îi însoțesc pe oameni, sunt chiar solii învierii. Realitatea cea mai de preț este sufletul. Moartea este un lucru care se învață și nu este decât o continuă Schimbare la față. Creștinismul este afirmarea supremă a vieții biruitoare. Izvorul nemuririi este Învierea lui Hristos, iar victoria noastră asupra morții se datorează lui Hristos. Dovada iubirii Lui Dumnezeu izvorăște din suferința prin care trecem, iar moartea ne curățește pregătindu-ne să înviem ca și chipuri ale Lui Hristos. Amin.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Luni - miercuri 2 – 4 aprilie	18 ⁰⁰	Denie
Joi 5 aprilie	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Denia celor 12 Evanghelii
Vineri 6 aprilie	10 ⁰⁰	Vecernia Sâmbetei celei Mari (Se scoate Sfântul Aer)
	10 ³⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului
Sâmbătă 7 aprilie	7 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	23 ⁴⁵	Canonul Sâmbetei celei Mari

HRISTOS A ÎNVIAT!

Duminică 8 aprilie	0 ⁰⁰ - 4 ⁰⁰	Utenia Învierii / Canonul Paștilor Sfânta Liturghie
		Binecuvântarea bucatelor
	12 ⁰⁰	Vecernia / Învierea a doua

SĂPTĂMÂNA SFINTELOR PATIMI

SFÂNTA ȘI MAREA LUNI

† Este pomenit Iosif cel prea frumos, patriarh din Vechiul Testament, care a fost vândut de frații săi în Egipt. El este o preînchipuire a lui Iisus Hristos, vândut de Iuda;

† Tot acum se face pomenire despre smochinului neroditor, blestemat de Hristos să se usuce pentru că nu avea rod. Dumnezeu este atât iubire cât și dreptate. La judecata de apoi, El nu doar va răsplăti, ci va și pedepsi pe cei ce nu au rodit.

SFÂNTA ȘI MAREA MARTI

† Se face pomenirea celor zece fecioare.

Din pildă reținem că cinci fecioare au avut doar candela fără ulei, iar celelalte cinci au avut și candelă și ulei. Candela fără ulei reprezintă realizarea de sine în totală nepăsare de ceilalți. Candela cu ulei reprezintă evlavia însoțită de milostenie.

SFÂNTA ȘI MAREA MIERCURI

† Se face pomenirea femeii păcătoase care a spălat cu lacrimi și a uns cu mir picioarele Mântuitorului, înaintea Patimii Sa, ca simbol al pocăinței și îndreptării omului care greșește;

† Este ziua în care Iuda L-a vândut pe Iisus Hristos fariseilor pe treizeci de arginți.

SFÂNTA ȘI MAREA JOI

† Este închinată amintirii a patru evenimente deosebite din viața Mântuitorului: spălarea picioarelor ucenicilor, ca pildă de smerenie, Cina cea de Taină la care Mântuitorul a instituit Taina Sfintei Împărtășanii, rugăciunea arhierescă și începutul patimilor prin vinderea Domnului.

SFÂNTA ȘI MAREA VINERI

† Se face pomenirea sfințelor, mântuitoarelor și înfricoșătoarelor patimi ale Domnului, aduse înaintea ochilor inimilor noastre prin cele 12 evanghelii care mărturisesc iubirea jertfelnică mai tare decât moartea a Domnului și îndelunga Sa răbdare, pe care noi suntem chemați să o slăvim prin cuvânt și faptă

SFÂNTA ȘI MAREA SÂMBĂȚĂ

† Prăznuim îngroparea lui Hristos cu trupul și pogorârea la iad cu sufletul, pentru a ridica din stricăciune pe cei din veac adormiți.

